

Балчишки Телеграф

В. "Балчишки телеграф"
предлага безплатна реклама в
Интернет на адрес:
www.Balchiktelegraph.com

БАЛЧИК
Реджина Мария
Тел: 052/46 00 66
Хотел-Ресторант-Спа Център

Бензиностанции
ЛАФИ
жк. Балик 0895 65 30 12
Крайпътен комплекс 0896 82 05 12
Промислена зона 0896 82 05 17

ЕЛПРОМ ТЕРМО АД
Балчик 9600
ул. "Дунав" №40
тел. код 0579
7-25-16 изп. директор
7-20-57 пластмат
7-20-55 снабдяване
7-24-37 факс

СТРОЙПЕРФЕКТ ЕООД
Строително-търговска фирма
* строителство * ремонт * проектиране *
0579/7 22 26 stroiperfekt@mail.bg
0888 205 678 www.stroiperfekt.com

СУПЕРМАРКЕТ
Аквилон
Вкусът на здравето!
тел: 7 70 30; 7 70 32

Продължение на в. "Морски телеграф" БАЛЧИК, пл. "21 септември" №1 офис 105 х-л "Балчик" GSM:089/965 52 49 E-mail:vestnikat@abv.bg

Известният български актьор Васил Михайлов започна морското си турне от Балчик

По случай 75-годишнината си играе ролята на Дон Жуан в „Завещанието на целомъдрения женкар“ от украинския писател Анатолий Крим

Актьорите - Тигран Торосян, Васил Михайлов, Гергана Данданова и Леонид Йовчев се поклониха на балчишката публика на 4 ноември 2013 г. с участието си в пиесата на Анатолий Крим "Завещанието на целомъдрения женкар".
Фото: М. КОСТОВА

Любителите на театъра от Балчик изживяха артистична наслада от изпълнението на Васил Михайлов, познат от 60 години на сцената и от 50 години в българското кино. Той се превъплъти истински в ролята на Великия прелъстител на женски сърца Дон Жуан, направил щастлива не една жена. Според мълвата – 617 авантюри е избобретил ненаситният в желанието си мъж, който успява да накара жените в неговите ръце свободно да полетят към своите мечти. Неговата харизма е толкова пленителна, че когато в предсмъртния си час иска да се изповяда като всеки почтен християнин, никой не иска да се отзове на же-

ланието му да бъде опростен, за да не би при общуването си с Дон Жуан да поеме заразата на прелюбодеянието от него. Находчивият автор на пиесата Анатолий Крим подчертава, че да изповядаш женския ухагор на всички времена Дон Жуан, е невъзможно, че това е Сизифов труд. А такъв са положили и актьорите, които партнират на Васил Михайлов: Лепорело / прислужникът/ е Тигран Торосян; Монахът-изповедник, който приема светите на Дон Жуан и спечелва сърцето на неговата, появила се изневиделица дъщеря, е Леонид Йовчев; Анна, която разбира характера на Дон Жуан и вече не го обвинява, че е

обезчестил майка и е убил баща и, е Гергана Данданова. Тя се убеждава, че всъщност на дуел Дон Жуан защитава майка и като жена, която се омъжва за стар и богат негодник, за да има нейната неродена още дъщеря законен баща. Може ли да разгадаеш женскитетайни – възкликва героинята. Една дама трябва да е различна винаги, за да бъде преоткривана и обичана всеки ден. У жената Дон Жуан търси не материалните форми, а дръзки поглед на жена, която иска да люби, защото мъжът и нея е научил. Може би от мързел, а мързелът е най-големият враг на любовта, Монахът, който се превръща в Джакомо Казанова, не предп-

риема нищо, но след това умело направляван от вечния женкар, тръгва по неговия път към Франция. Не оставяй всичко за другия ден, тръгвай, всеки нов живот започва с бой. И шпагите са готови. Монахът вече не е принадлежаш на Бога, а на любовта. Той е готов да умре за нея. Самият В. Михайлов задава най-философския въпрос - имали на небето любов – защото без нея той не може да си представи живота. Затова изгражда образа на Дон Жуан като на целомъдрен естет, пазил до последната си изповед тайната на своя живот, че не може да бъде мъж и до края да изпълни мъжките си задължения, но е живял удовлетворено от

това, че е умел да прави жените щастливи. И все пак е изпълнен с носталгия, съотчаяние от неизживяното. Истински и неподправен звучи неговият въпрос за отвъдното, накъдето той поема, без да е подготвен за смъртта, като всички нас. Вълчийт глад по съвременна драматургия ни кара да гледаме с голямо уважение към Анатолий Крим и към режисьора и автора на музикалните картини Ивайло Христов, който сякаш е дишал във врата на автора, когато е писал пиесата, толкова добре е разбрал писателския замисъл – споделя актьорът Тигран Торосян, който е свидетел на тези думи на знаменития А. Крим. А той, доволен от актьорите на Театъра на народната армия София, е пожелал снимки от спектакъла „Завещанието на целомъдрения женкар“ за илюстрации на своята нова книга, а за Васил Михайлов е създал ролята на шафнера в последната си пиеса „Желае ли спално?“ Сюжетът на пиесата не избилствата от събития и герои. Пред нас бе един квартал, който умело изпълни сценичното пространство, богато на сполучливи декори от стара Испания. /сценограф Владимир Шишков/. Младешките усилия на Леонид Йовчев бяха покъртително наивни, миловидни и сърцати. Стова стана любимец на публиката, която го насърчаваше с одобрителния си смех. А той разиграваше и доста успешни мимики и жестове, страховито стъпил с гръб на края на стълбите, готов да падне от невнимание и държаш в напрежение публиката. Той изг-

ради един образ, съвсем различен от този на новият гол Хамлет, с който стана известен в началото на тази театрална година. Потенциалът на актьора е очевиден. Предстои му голямо бъдеще, когато и за него ще се пишат роли, като за Васил Михайлов, който е безспорен авторитет и пример за младите изрели тридесетгодишни звезди. За тези, които знаят дублирането, не беше трудно да разберат, че актьорите са взели и по някой друг урок по фехтовка, за настроение и достоверност. Т. Торосян /познат и аплидиран на 11 декември 2012 г. от балчишката публика с ролята си на Андрей Бенков от „Железният светилник“/ е вече известен с изпълнението си на роли на остроумници. Сега, като Лепорело, той беше във вихъра си, когато избличаваше добронамерено господаря си Дон Жуан – какво ще му остави – проскубан жакет и 3 шпаги, но и споменът за Великия женкар, за когото жената няма възраст, който уж е умен, а пък вярва в отвъдното, който не знае какво е изповед, но вярва в опростеността, защото е правил жените щастливи. Какво да се прави – хорската мълва е неудържима. Тя е хипербола, тя е легенда. Жени много, но Дон Жуан е един. Жената е издигната в култ чрез думите, но за Лепорело на жената и трябва пръчка. Какво отношение към жената е демонстрирано. Какъв монолог за необяснимото, което се случва между мъжа и жената изказва актьорът Васил Михайлов. И той лъже. За да не нарани. За-

щото истината обезоръжава жените. А те имат нужда от фантазиите на любовта. Недъгът на Дон Жуан не му пречи да обича жените и да посвети живота си на тях. Той няма силата да ги обладва, да бъде с тях в библиейския смисъл. Знае, че плътта е за наслада и признато удоволствие. А омъжените жени са най-нещастни, като птици в клетка, които чакат мъжът да ги освободи. Правото на мъжа, който ги покорява, е в основата на женското щастие, което не бива да се очерня с недоверие и прекалено любопитство. В диалога на Дон Жуан с Монаха разбираме, че изповедта е двояка. Монахът също се изповядва. Влюбен е в Анна, която скришом гледа в църквата всяка неделя и изгаря, без да знае как да постигне любовта си. Той не може да си обясни защо жените са щастливи с Дон Жуан, пък го мразят. Но омразата е привидна. Жените обаче не признават, че всъщност са спасени от пренебрежението на своите съпрузи. Мълвата е като присъда за постигнатото щастие. В заключение чуваме това, което искаме – любовта трябва да се търси, а понякога е много близо. Час е цяла вечност в любовта. Няма такъв човек, който да знае всичко за любовта. Жената трябва да се съпротивява цял живот, за да бъде разгадавана. Но не толкова много, че любимият да несе пропие. Ех, светът е криво огледало и човек гледа в него, за да види това, което иска. Е, и ние гледахме точно такава пиеса, каквато искаме – за неизчерпаемата тема Дон Жуан и любовта.
Маруся КОСТОВА

